

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 36/2026**

Het Hof verwerpt de meeste kritieken van Netflix in het kader van haar beroep tot vernietiging van het decreet van de Franse Gemeenschap dat de regeling van de verplichte bijdrage aan de audiovisuele productie hervormt, maar stelt over een aantal aspecten van die regeling prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

In de Franse Gemeenschap zijn de uitgevers van traditionele televisiediensten en televisiediensten op aanvraag een bijdrage aan de audiovisuele productie verschuldigd. Het bedrag van die bijdrage is gelijk aan een bepaald percentage van hun omzet. De uitgever moet dat bedrag ofwel besteden aan bepaalde investeringen in de audiovisuele sector, ofwel storten aan het Centrum voor de Film en de Audiovisuele Sector van de Franse Gemeenschap. Een decreet van 7 december 2023 wijzigt die regeling, onder meer door het tarief van de bijdrage substantieel te verhogen voor de uitgevers van wie de omzet het hoogst is. Netflix vordert de vernietiging van verschillende bepalingen van dat decreet. Disney komt tussen in de procedure om dat beroep te ondersteunen. Verschillende organisaties van producenten, regisseurs en auteurs komen tussen in de procedure ter ondersteuning van het decreet.

Het Hof oordeelt dat het stelsel van progressieve tarieven op grond van de omzet van de uitgever redelijk verantwoord is en dat het hoogste tarief van 9,5 % evenredig is. Het Hof is niettemin van oordeel dat een aantal aspecten van de bijdrage vragen doen rijzen ten aanzien van het Europese recht, namelijk : (1) de onmogelijkheid om de verwerving van uitzendrechten van een reeds geproduceerd audiovisueel werk te laten gelden als investering, (2) het feit dat de verdeelsleutel tussen Franstalige Belgische audiovisuele werken (35 %) en Europese werken (65 %) enkel van toepassing is wanneer de bijdrage de vorm aanneemt van investeringen en niet wanneer zij de vorm aanneemt van een storting, en (3) de onmogelijkheid, voor een uitgever die op het grondgebied van een andere lidstaat is gevestigd maar die zich richt tot het publiek van de Franse Gemeenschap, om bijdragen opgelegd door andere lidstaten in rekening te brengen. Het Hof beslist bijgevolg om daarover prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

1. Context van de zaak

Een decreet van de Franse Gemeenschap van 7 december 2023¹ hervormt de regeling van de verplichte bijdrage aan de audiovisuele productie. Die jaarlijkse bijdrage is in beginsel verschuldigd door de uitgevers van televisiediensten (lineair en op aanvraag), zowel door diegenen die in de Franse Gemeenschap zijn gevestigd als door diegenen die in een andere EU-lidstaat zijn gevestigd maar die zich richten tot het publiek van de Franse Gemeenschap. Die bijdrage wordt geleverd in de vorm van bepaalde investeringen (coproductie, vooraankoop

¹ Decreet van de Franse Gemeenschap van 7 december 2023 « tot wijziging van het decreet van 4 februari 2021 betreffende audiovisuele mediadiensten en videoplatformdiensten ».

van audiovisuele werken of bestelling van programma's) of in de vorm van een storting aan het Centrum voor de Film en de Audiovisuele Sector van de Franse Gemeenschap. Het decreet van 7 december 2023 brengt verschillende wijzigingen aan in die regeling, waaronder een substantiële verhoging van het tarief van de bijdrage voor de uitgevers van wie de omzet het hoogst is.

De vennootschap naar Nederlands recht « Netflix International bv » – die aan die bijdrage is onderworpen in zoverre zij zich richt tot het publiek van de Franse Gemeenschap – vordert de vernietiging van verschillende bepalingen van dat decreet. De vennootschap naar Nederlands recht « The Walt Disney Company (Benelux) B.V. » – die aan diezelfde verplichting is onderworpen – komt tussen in de procedure om dat beroep te ondersteunen. Naast de Franse Gemeenschapsregering komen de Vlaamse Regering en verschillende organisaties die onder meer de belangen van producenten, regisseurs en auteurs vertegenwoordigen, tussen in de procedure ter ondersteuning van het decreet.

2. Onderzoek door het Hof

2.1. Het proportionaliteitsbeginsel en het beginsel van niet-discriminatie

Netflix voert aan dat verschillende aspecten van de verplichte bijdrage aan de audiovisuele productie strijdig zijn met de beginselen van proportionaliteit en niet-discriminatie die worden gewaarborgd door de richtlijn 2010/13/EU² en door verschillende andere Europese normen.

2.1.1. De progressieve tarieven afhankelijk van de omzet en het hoogste tarief van 9,5 %

Netflix klaagt aan dat het stelsel van progressieve tarieven verschillen in behandeling doet ontstaan tussen de betrokken uitgevers op grond van hun omzet. Het bekritiseert ook specifiek het hoogste tarief van 9,5 %.

Het Hof merkt op dat de bijdrage gelijk is aan een bepaald percentage van de omzet van de betrokken uitgever (voor de uitgevers die in een andere EU-lidstaat zijn gevestigd maar die zich richten tot het publiek van de Franse Gemeenschap, wordt enkel rekening gehouden met de inkomsten uit de markt van de Franse Gemeenschap). Het decreet van 7 december 2023 wijzigt de tarieven: die variëren voortaan van 0 % (indien de omzet minder dan 700 000 euro bedraagt) tot 9,5 % (indien de omzet hoger is dan of gelijk is aan 150 miljoen euro), wat een substantiële verhoging van het tarief inhoudt wanneer de omzet het hoogst is. De nieuwe tarieven treden in werking in 2027 en tot dan wordt in een overgangsregeling voorzien in de vorm van een geleidelijke verhoging van de tarieven.

Het Hof beklemtoont dat de EU-lidstaten over een ruime beoordelingsvrijheid beschikken om, overeenkomstig hun cultureel beleid, de hoogte van dergelijke financiële bijdragen vast te stellen. Het Hof merkt onder meer op dat het stelsel van progressieve tarieven op grond van de omzet beoogt rekening te houden met de financiële draagkracht van elke uitgever. Volgens het Hof is een dergelijk stelsel redelijk verantwoord. Ten slotte is het Hof van oordeel dat het hoogste tarief van 9,5 %, hoewel het hoger is dan de tarieven in de meeste andere EU-lidstaten, niet onevenredig is. Het Hof verwierpt bijgevolg de kritiek van Netflix.

² Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 « betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten ».

2.1.2. De beperking tot bepaalde investeringen

Netflix bekritiseert het feit dat, wanneer de bijdrage in de vorm van investeringen wordt gerealiseerd, enkel de coproductie, de vooraankoop van audiovisuele werken of de bestelling van programma's toelaatbaar zijn. Het bekritiseert in het bijzonder dat het voor de uitgevers onmogelijk is om de verwerving van uitzendrechten van een reeds geproduceerd audiovisueel werk te laten gelden als investering.

Het Hof merkt op dat, volgens het bestreden decreet, de toelaatbare investeringen in het kader van een audiovisueel werk betrekking moeten hebben op de « coproductie » of op de « vooraankoop » van dergelijke werken. Die twee soorten van investeringen worden gedaan vóór de creatie van het werk. Het bestreden decreet staat daarentegen niet toe dat een uitgever de verwerving van een uitzendrecht voor een reeds geproduceerd audiovisueel werk laat gelden. Volgens het Hof bestaat er in dat opzicht twijfel over de uitlegging van de richtlijn 2010/13/EU. Het Hof beslist bijgevolg om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) een prejudiciële vraag te stellen om te vernemen of de in die richtlijn bedoelde financiële bijdragen ook betrekking kunnen hebben op de verwerving van uitzendrechten voor reeds tot stand gebrachte Europese producties (eerste prejudiciële vraag). Indien die eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, vraagt het Hof vervolgens aan het HvJ of het proportionaliteitsvereiste eraan in de weg staat dat een nationale wetgeving uitgevers verbiedt om dergelijke verwervingen te laten gelden als investering (tweede prejudiciële vraag).

2.1.3. De band tussen de bijdrage en de Franse Gemeenschap

Netflix bekritiseert onder meer de regel volgens welke, wanneer de bijdrage de vorm aanneemt van investeringen, minstens 35 % moet worden geïnvesteerd in de coproductie of vooraankoop van « Franstalige Belgische audiovisuele werken ».

Het Hof merkt op dat die regel past in het doel van de wetgever om de promotie van de culturele en taalkundige diversiteit, in het bijzonder de promotie van Europese en Franstalige Belgische werken, te versterken. Volgens het Hof streeft die regel een legitiem doel na en is hij geschikt en evenredig. De betrokken uitgevers kunnen immers tot 65 % investeren in andere Europese werken. Wat betreft de 35 % aan investeringen in Franstalige Belgische audiovisuele werken, behouden de betrokken uitgevers de vrijheid om te bepalen welke werken zij financieren.

Het Hof stelt vast dat het bestreden decreet daarentegen in geen enkele verdeelregel voorziet wanneer de bijdrage de vorm aanneemt van een storting aan het Centrum voor de Film en de Audiovisuele Sector van de Franse Gemeenschap, zodat het gestorte bedrag uiteindelijk integraal zou kunnen worden besteed aan Franstalige Belgische audiovisuele werken. Volgens het Hof rijst de vraag of het gebrek aan een verdeelregel in een dergelijk geval bestaanbaar is met het Europese recht. Het Hof beslist bijgevolg om hierover een prejudiciële vraag aan het HvJ te stellen (derde prejudiciële vraag).

2.1.4. Het niet in rekening kunnen brengen van bijdragen opgelegd door andere EU-lidstaten

Netflix bekritiseert het verbod, voor een uitgever van televisiediensten op aanvraag die op het grondgebied van een andere EU-lidstaat is gevestigd maar die zich richt tot het publiek van de Franse Gemeenschap, om de deelname in de coproductie of de vooraankoop van een audiovisueel werk die hij heeft verricht ter uitvoering van een verplichting opgelegd door een andere EU-lidstaat, te laten gelden als investering.

Volgens het Hof rijst de vraag of dat verbod bestaanbaar is met het Europese recht. Bovendien, wanneer een uitgever in die situatie ervoor kiest om de bijdrage te leveren in de vorm van een storting aan het Centrum voor de Film en de Audiovisuele Sector van de Franse Gemeenschap, maakt geen enkele bepaling van het bestreden decreet het mogelijk de bijdrage die is geleverd ter uitvoering van een verplichting opgelegd door een andere EU-lidstaat, in rekening te brengen, wat ook vragen doet rijzen ten aanzien van het Europese recht. Het Hof beslist bijgevolg om een prejudiciële vraag aan het HvJ te stellen (vierde prejudiciële vraag).

2.2. Het verbod van staatssteun

Netflix voert aan dat de bestreden bijdrage staatssteun uitmaakt die vooraf had moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie.

Het Hof brengt in herinnering dat verschillende cumulatieve voorwaarden moeten zijn vervuld opdat een maatregel als staatssteun wordt beschouwd. Het oordeelt dat niet aan de selectiviteitsvoorwaarde is voldaan : de bestreden bijdrage roept immers, ongeacht de vorm ervan, geen enkel selectief economisch voordeel in het leven. Bovendien, wanneer de bijdrage de vorm aanneemt van investeringen, wordt evenmin voldaan aan de voorwaarde dat de steun moet zijn toegekend door de Staat of met staatsmiddelen moet zijn bekostigd : die investeringen gebeuren immers met financiële middelen van particuliere ondernemingen, zonder enige controle van de Franse Gemeenschap. Het Hof verwierpt bijgevolg de kritiek van Netflix.

3. Besluit

Het Hof stelt het HvJ de vier prejudiciële vragen die zijn vermeld in punt 2.1. Het Hof stelt het HvJ ook een vijfde prejudiciële vraag om te vernemen of het Hof de gevolgen van de bestreden bepalingen zou kunnen handhaven indien die het Europese recht zouden schenden.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21 | [Thomas Leys](#) | 02/500.12.60

Volg het Hof via [LinkedIn](#)